

A Régiók Európai Bizottsága véleménye: – Javaslat egy fejlesztésre vonatkozó új európai konszenzusra: „A mi világunk, a mi méltóságunk, a mi jövőnk”

(2017/C 207/08)

Előadó: Jesús Gamallo Aller (ES/EPP), Galícia regionális kormányának külügyekért és az Európai Unióval fenntartott kapcsolatokért felelős főigazgatója

Referenciaszöveg: A Bizottság közleménye – Javaslat egy fejlesztésre vonatkozó új európai konszenzusra: „A mi világunk, a mi méltóságunk, a mi jövőnk”

COM(2016) 740 final

POLITIKAI AJÁNLÁSOK

A RÉGIÓK EURÓPAI BIZOTTSÁGA

Bevezetés

1. elismeri, hogy az ENSZ által 2015. szeptemberben elfogadott, a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrend egy új és ambiciózus kötelezettségvállalási keretet határoz meg, amely változtatásokra irányuló erőfeszítésre szólít fel valamennyi országot az inkluzív és fenntartható fejlesztési stratégiákra való átállás érdekében, mind nemzeti, mind nemzetközi szinten;
2. elismeri, hogy a 2030-as menetrend kezdetektől fogva egyetemes jelleggel került meghatározásra, ezért valamennyi országot, az Európai Uniót és az uniós tagállamokat is, kötelezi azok hazai politikájának és nemzetközi kötelezettségvállalásainak felülvizsgálatára a 2030-as menetrend céljaival és célkitűzéseivel való összeegyeztetés érdekében; ugyanakkor felhívja a figyelmet, hogy ezt a feladatot nemcsak nemzeti szinten kell elvégezni, hanem az Európai Unió helyi és regionális szintű uniós önkormányzatainak hatáskörébe tartozó politikák és kompetenciák területén is;
3. hangsúlyozza, hogy az Európai Uniónak és tagállamainak meghatározó szerepet kell betölteniük a 2030-as menetrend kidolgozásában és végrehajtásában; pozitívan értékeli e tekintetben „A következő lépések Európa fenntartható jövőjéért: Európai fellépés a fenntarthatóságért” című közlemény és „Az Európai Unió átfogó kül- és biztonságpolitikai stratégiája” révén tett lépéseket;
4. úgy véli, hogy a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrendet többszintű és többszereplős menetrendnek kell tekinteni, amely együttműködésre hívja fel és kötelezi el a hatóságokat a különböző szinteken (helyi, regionális, nemzeti és nemzetközi), valamint a kormányon kívüli egyéb társadalmi szereplőket; ugyanakkor felhívja a figyelmet arra, hogy a 2030-as menetrend számos célja és célkitűzése közvetlenül érinti a nemzeti szint alatti hatóságok fellépési és illetékességi területeit, ezért a megvalósíthatóság érdekében a régiókat és a helyi önkormányzatokat teljeskörűen be kell vonni a fenntartható fejlesztési célok átültetésébe és az azok eléréséhez szükséges politikák kidolgozásába;
5. egyetért az Európai Bizottsággal abban, hogy olyan új konszenzust kell meghatározni a fejlesztésre vonatkozóan, amely felülvizsgálja és aktualizálja a 2005-ben meghatározottakat, lehetővé téve a 2030-as menetrend kihívásainak, valamint a nemzetközi szinten és a fejlesztési együttműködési rendszerben bekövetkezett változásoknak a kezelését;
6. egyetért az Európai Bizottsággal abban, hogy a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrend előbbre vitelének legjobb módja az, ha megerősítik az EU és a tagállamai közötti együttműködésre irányuló politikák koordinációját; ugyanakkor fenntartja, hogy a 2030-as menetrend átfogó jellege és a célkitűzései között fennálló összefüggések miatt szükséges a politikák koherenciájának előmozdítása is, mind közösségi, mind tagállami szinten;

Globális kihívások és a 2030-as menetrend

7. megállapítja, hogy a globalizáció nagyobb dinamikája egy integráltabb és összetettebb világ kialakulásához vezetett: megváltozott a hatalom jellege és nemzetközi megoszlása, a fejlődő világ heterogénebbé vált, máshogy oszlik meg a globális szegénység, megnövekedtek az országokon belüli különbségek és kiszélesedett a nemzetközi közjavak köre; úgy véli, hogy a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrend egyértelmű választási kísérlet a fent említett változásokra, valamint a következő évtizedekbeni fejlődés előmozdítása által felvetett kihívásokra;

8. elismeri a 2030-as menetrend egyetemes jellegét, amely arra ösztönzi az országokat és a társadalmakat, hogy próbálják meg az országok politikáit közösen a menetrendben kitűzött célkitűzésekhez igazítani; ugyanakkor felhívja a figyelmet arra, hogy ezt az erőfeszítést az állami fellépés valamennyi szintjén meg kell tenni, a regionális és a helyi hatóságokat is ideértve;

9. megerősíti, hogy a fenntartható fejlesztési célokat támogató célkitűzések ösztönzik a hivatalos fejlesztési támogatás (ODA) kiterjesztését; úgy véli, hogy míg az ODA továbbra is meghatározó lesz a legszegényebb országok finanszírozásának forrásaként és más típusú országokban a változást elősegítő katalizátor mechanizmusként, az új menetrend más, az ODA hatótávolságán kívülre eső folyamatok és eszközök felé fordulásra készítet majd;

10. úgy véli, hogy az erőforrások és kapacitások mobilizálásának igénye a segítségnyújtáson túl a meglévő együttműködési rendszerekkel és módszerekkel való stratégiaibb jellegű működésre kötelez nemzetközi szinten; habár a jövőben az észak–dél együttműködés továbbra is kiemelkedő szerepet tölt be, szükséges a dél–dél vagy háromszög jellegű együttműködési programokkal való összehangolása; ugyanakkor felhívja a figyelmet arra, hogy a decentralizált együttműködés központi szerepet tölthet be az új menetrendben azzal, hogy segíti az állam alatti szint szereplői közötti, azok hatáskörein belüli tapasztalatcserét; végül úgy véli, hogy a 2030-as menetrendben meghatározott többszintű logikájának megfelelően az Európai Unió és a tagállamok közötti együttműködés keretében fokozottan igénybe kell venni a különböző regionális és többoldalú együttműködési programokat;

11. úgy véli, a 2030-as menetrend – törekvéseinek és átfogó jellegének köszönhetően – minél több és változatosabb szereplő részvételére szólít fel a menetrend támogatásában, ideértve többek között a regionális és helyi hatóságokat, valamint a civil társadalmi szervezeteket, vállalatokat, alapítványokat, egyetemeket és oktatási központokat, hogy olyan hozzáadott értéket lehessen így generálni, illetve hasznosítani, amely ezek tapasztalataiból és fellépési területéből származik;

Az Európai Unió válasza

12. támogatja az Európai Unió és tagállamai azon szándékát, hogy határozott és aktív kötelezettséget vállaljanak a 2030-as menetrend végrehajtásában, amihez szükséges a fenntartható fejlesztési célok horizontális szerepének következetes előmozdítása az EU-n belül alkalmazott közpolitikák területén, mind uniós, nemzeti, regionális és helyi szinten; továbbá hangsúlyozza, hogy a szereplők által alkalmazott politikákat és kezdeményezéseket fokozatosan a menetrendben megállapított célokhoz kell igazítani;

13. egyetért abban, hogy az Európai Unió külső fellépése meghatározó szerepet tölt be a fenntartható fejlesztési célok megvalósításában, ezért üdvözlí az ennek megvalósulása érdekében, és az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ – 21. cikk (2) bekezdés) és az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ – 208. cikk) által meghatározott prioritások értelmében tett előrelépéseket; valamint támogatja az Európai Bizottság azon szándékát, hogy a fejlesztésre vonatkozó új konszenzus, az Európai Unió átfogó kül- és biztonságpolitikai stratégiájában meghatározottaknak megfelelően, hozzájáruljon az Európai Unió külső tevékenységével kapcsolatos prioritások hatékony megvalósításához;

14. támogatja azt az európai bizottsági szándékot, hogy a fejlesztési politikát összeegyeztessék az egyéb, nemzetközi szintű uniós politikával – például többek közt a humanitárius segítségnyújtással, a kereskedelemmel, a regionális integrációval, az egészségügygel, az oktatással, az energiaüggyel kapcsolatos politikával, a halászati, a mezőgazdasági politikával, a környezetvédelmi politikával, a tudománnyal és a technológiával foglalkozó politikával, a migrációs és menekültügyi vagy az európai szomszédságpolitikával; ugyanakkor hangsúlyozza, hogy a politikák koordinációs szintjének javítása mellett szükség van e politikák és a nemzetközi szinten elfogadott fejlesztési célok nagyobb mértékű összehangolására is;

15. egyetért az Európai Bizottsággal abban, hogy a hatékonyság érdekében az Európai Uniónak közös szempontok alapján egységes választ kell adnia; ugyanakkor hangsúlyozza, hogy ennek nem csupán az EU és a tagállamok között, hanem a tagállamok és a regionális és helyi hatóságok között is meg kell valósulnia, mert a fenntartható fejlesztési célok megvalósításához szükséges hatáskörök egy részével azok rendelkeznek;

16. támogatja azt az európai bizottsági szándékot, hogy az Európai Unió és a tagállamok fejlesztési együttműködése egy, a jogokból kiinduló megközelítésre épüljön, amelynek értelmében a fejlesztésre irányuló erőfeszítések végső céljaként az ember áll a középpontban; továbbá úgy véli, hogy ez a megközelítés összhangban van a fenntartható fejlesztési célokkal és a 2030-as menetrend alapelveivel, mely szerint „senkit sem hagyunk magára”, hogy a fejlődés terén elért előrelépések a társadalom legtörékenyebb és legsebezhetőbb rétegeit is elérjék;

17. egyetért az Európai Bizottsággal abban, hogy a nemek közötti egyenlőség hangsúlyozása ennek a jogokra épülő megközelítésnek szerves részét képezi, és ösztönöznie kell az EU és a tagállamok fejlesztési együttműködési fellépéseit, valamint a decentralizált együttműködést, ami nemcsak az ezen a területen meglévő egyenlőtlenségek elleni küzdelemhez járul hozzá, hanem a nők jogainak, érvényesülésüknek és az oktatáshoz való hozzáférésüknek minden szinten történő előmozdításához is;

Közös prioritásaink

18. úgy véli, hogy az Európai Unió és a tagállamok fejlesztési politikájának egyik központi célkitűzése az országok segítése a szegénység elleni küzdelemben, ideértve az alapvető szociális szolgáltatások szintjének és minőségének javítását a lakosság egészére nézve, amint azt a 2030-as menetrend is meghatározza; azonban felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy az említett szolgáltatások nagy részét decentralizált hatóságok nyújtják, ezért alapvető fontosságú, hogy a regionális és helyi hatóságok támogatást kapjanak a fenntartható fejlesztési célok megvalósításához;

19. egyetért a 2030-as menetrend arra irányuló célkitűzésével, hogy az egyenlőtlenség elleni küzdelem és a társadalmi kohézió előmozdítása révén befogadó társadalmakat alakítsanak ki; ugyanakkor úgy gondolja, hogy a decentralizált közigazgatás központi szerepet tölt be az egyenlőtlenségeket okozó társadalmi kirekesztés és marginalizálódás azonosításában és orvoslásában;

20. hangsúlyozza, hogy a bizonytalanság és az erőszak felszámolása, valamint hatékony és átlátható intézmények megerősítése révén békés és helyesen kormányzott társadalmakat kell kialakítani; felhívja a figyelmet arra, hogy ennek a folyamatnak az állampolgárokhoz legközelebb eső területről kell kiindulnia, a helyi és a regionális intézmények fejlesztésének támogatásával, lehetővé téve ezáltal az állampolgárok demokratikus részvételi és ellenőrzési mechanizmusai megteremtésének elősegítését. Az állampolgárok elkötelezettek a 2030-as menetrendben szereplő fenntartható fejlesztési célok elérése iránt, ezért a globális polgárságra való nevelést a fejlesztési együttműködés nemzetközi rendszerét alkotó – kormányzati és nem kormányzati – szervek és szereplők politikáinak és stratégiáinak alapvető dimenziójává kell tenni;

21. egyetért a 2030-as menetrend azon célkitűzésével, amely a fejlesztési folyamatok környezeti fenntarthatóságának feltételeit hivatott biztosítani, a természetierőforrás-gazdálkodásnak és a legsérülékenyebb ökoszisztémák védelmének javításával; ismételten leszögezi, hogy a helyi és regionális hatóságok kulcsfontosságúak ezeknek a politikáknak a megvalósításában azzal, hogy a fenntarthatóság, valamint az érintett közösségek gazdasági és társadalmi fejlődésének összehangolására törekednek; ez a célkitűzés kiemelten fontos a 11. fenntartható fejlesztési célra vonatkozóan, amely a „befogadó, biztonságos, ellenállóképes és fenntartható városok és települések kialakítása” igényével foglalkozik;

22. fontosnak tartja az országokban az inkluzív és fenntartható gazdasági növekedés útjának ösztönzését, amely – ahogy az a 2030-as menetrendben is szerepel – képes a tisztességes munka biztosítására; felhívja a figyelmet arra a szerepre, amelyet a regionális és helyi hatóságok tölthetnek be ezeknek a folyamatoknak az előmozdításában azzal, hogy a szereplők – ideértve a helyi kis- és középvállalkozásokat is – összefogása révén jól meghatározott területi bázisokra épülő termelési struktúrákat alakítsanak ki;

23. röviden összefoglalva, felhívja a figyelmet a partnerországokban a decentralizált közigazgatásnak a 2030-as menetrend végrehajtásában betöltött jelentőségére; hangsúlyozza, hogy a decentralizált együttműködés adott esetben szerepet játszhat a tapasztalatok és képességek ilyen jellegű szereplők közötti megosztásában; és kéri, hogy az új fejlesztési konszenzus ismerje el és ösztönözze az ilyen jellegű együttműködés lehetőségeit;

Partnerség: az Európai Unió mint a 2030-as menetrend megvalósításának motorja

24. elismeri, hogy habár minden ország maga felel a fejlődéséért, a fenntartható fejlesztési célok elérése valójában csak egy valamennyi országot, többoldalú intézményeket és egyéb társadalmi szereplőket felölelő globális szövetség megteremtésével valósítható meg, amely a 2030-as menetrendnek megfelelően az együttműködésen alapulva építi ki a befogadó és fenntartható fejlesztési stratégiákat; ugyanakkor újlag megerősíti, hogy tevékenységi területükből eredő képességeiket és erőforrásaikat kamatoztatva a regionális és helyi hatóságokat be kell vonni ebbe a kooperatív erőfeszítésbe;

25. hangsúlyozza, hogy – ahogy az a 2030-as menetrendben is szerepel – a decentralizált együttműködés fontos szerepet tölthet be abban, hogy a fejlődő országokban többszereplős szövetségek jöjjenek létre a változások elősegítésére; az új fejlesztési konszenzusban figyelembe kell venni, hogy ez az együttműködési forma mivel tud hozzájárulni a sikerhez és hogyan tudja kiegészíteni az egyéb együttműködési módozatokat;

26. hangsúlyozza, hogy ennek a globális szövetségnek a keretein belül az Európai Uniónak és a tagállamoknak elő kellene segíteniük a koordinációs folyamatokat, a feladatok elosztását és a szereplők közötti összetartást; úgy véli, hogy ez a célkitűzés könnyebben elérhető, ha a jövőképek partnerországokkal való megosztása révén az Európai Unió és a tagállamok megerősítik a közös programozást a fejlesztési együttműködés terén; ugyanakkor felhívja a figyelmet arra, hogy ebben a párbeszédben és egyeztetési folyamatban a regionális és helyi hatóságoknak is részt kell venniük;

27. emellett úgy véli, hogy ennek a koordinációs erőfeszítésnek úgy kell a gyakorlatban, operatív formában megjelennie, hogy a partnerországokban közös indikatív programokat vezetnek be; hangsúlyozza továbbá, hogy minél nagyobb mértékű közös fellépésre van szükség nemzeti, regionális és nemzetközi szinten, hogy javuljon az Európai Unió és a tagállamok fellépésének általános hatása; valamint kiemeli, hogy a decentralizált együttműködés szereplőinek a programok meghatározásában, végrehajtásában, felügyeletében és értékelésében egyaránt szerepet kell vállalniuk;

28. sürgeti, hogy a partnerországokban, amikor csak lehetséges, azokat az együttműködési módozatokat alkalmazzák, amelyek elősegítik a szereplők közötti együttműködést, és lehetővé teszik az erőforrások integráltabb és rugalmasabb felhasználását a partnerországokban – ilyen például a közvetlen költségvetési támogatás vagy az uniós vagyongazdálkodási alapok;

29. egyetért az Európai Bizottsággal abban, hogy – ahogy azt az accrai cselekvési program is megállapítja – a 2030-as menetrend célkitűzéseire tömegesen mozgósítani kell nemzeti és nemzetközi magán- és állami erőforrásokat; úgy véli, hogy e tekintetben fontos, hogy innovatív pénzügyi eszközök és a blending (támogatások és kölcsönök kombinációja) különböző formái révén, a fejlődés szolgálatában álló magánforrások mozgósítása és kihasználása érdekében állami erőforrásokat használjanak fel; ugyanakkor felhívja a figyelmet arra az igényre, hogy megfelelő módon biztosítva legyen, hogy a mozgósított erőforrások: 1. egyértelmű fejlesztési céllal rendelkeznek; 2. megfelelnek a partnerország prioritásainak; és 3. világos addicionalitást jelentenek az állami erőforrásokhoz képest; és 4. felhasználásukat/rendeltetésüket illetően hatékony ellenőrzési mechanizmusoknak, a kitűzött fejlesztési célok teljesítését illetően pedig progresszív felülvizsgálóknak vannak alávetve;

30. hangsúlyozza annak jelentőségét, hogy az Európai Unió és a tagállamok fejlődése érdekében megvalósított együttműködés a lehető legtöbb szereplőt hívja össze, mozgósítsa és vonja be a fenntartható fejlesztési célok támogatására, ideértve többek között a helyi és regionális önkormányzatokat, a magánszektor, a civil társadalmat és a tudományos világot – szem előtt tartva ezek képességeit, tapasztalatait és erőforrásait; felhívja a figyelmet arra, hogy a decentralizált együttműködés kifejezetten az ilyen jellegű területen alapuló, többszereplős szövetségek előmozdítására és kialakítására szolgáló együttműködési módozat; arra kéri az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy támogassák a helyi és regionális közigazgatási szerveket abban, hogy integrálni tudják a fenntartható fejlesztési célokat a politikáikba; hangsúlyozza továbbá, hogy a decentralizált együttműködés területe különösen alkalmas globális polgársági terek létrehozására azzal a céllal, hogy a polgárok foglalkozzanak a fenntartható fejlesztési célok kérdésével, és részt vegyenek az elérésükre irányuló közpolitikákban, valamint a 2030-as menetrend végrehajtásának nyomán követésében;

31. hangsúlyozza a partnerországok technikai és intézményi kapacitásai megerősítésének fontosságát, hogy előmozdíthassák a befogadó és fenntartható fejlesztési stratégiák felé való elmozdulást, amint azt a 2030-as menetrend megköveteli; felhívja a figyelmet arra, hogy ennek a folyamatnak a partnerországok decentralizált közigazgatására is ki kell terjednie;

32. hangsúlyozza, hogy az Európai Unió és a tagállamok fejlődésére irányuló együttműködésnek egyértelmű és átlátható szabályok szerint kellene szétosztania az erőforrásait, figyelembe véve a partnerországok szükségleteit, strukturális szakadékaikat és az alternatív erőforrások mozgósítására való képességét; ugyanakkor hangsúlyozza, hogy az erőforrások és fellépések végrehajtása során törekedni kell a „senkit sem hagyunk magára” alapelv betartására;

33. rámutat arra, hogy az említettekkel összhangban az EU és a tagállamok által nyújtott nemzetközi segély legkedvezőbb elemeinek elsődlegesen az alacsony jövedelmű, különösen a legkevésbé fejlett országokra, az instabil helyzetű államokra vagy konfliktus utáni helyzetben lévő országokra kell összpontosítaniuk;

34. ugyanakkor figyelmeztet rá, hogy közepes jövedelmű országok nagy csoportjai súlyos strukturális korlátozásoktól szenvednek, nagyon heterogén belső helyzettel, instabil intézményrendszerrel és szétaprózódott társadalommal rendelkeznek; a fejlesztési együttműködés, ideértve a pénzügyi együttműködést is, hasznos lehet arra, hogy ezek az országok felülkerelkedjenek korlátaikon és fenntartott fejlődési folyamatot indítsanak el, amely a 2030-as menetrend megvalósításában való aktív részvételt is elősegíti;

35. úgy véli, hogy a rendezett migráció elindíthat egy fejlődési folyamatot mind a származási ország, mind a fogadó ország számára, azon kívül, hogy előnyt jelent maguknak a migránsoknak; úgy véli, hogy az ellenőrizetlen migrációs hullámok által okozott nyomás mérséklése érdekében a fejlesztési cselekvés célkitűzéseibe be kell építeni a rendezett migrációirányítást, megfelelő szabályozási válaszokról és támogató intézkedésekről gondoskodva, amelyek védik a bevándorlók emberi jogait a migrációs útvonalon és a célországban, és lehetőségeket biztosítanak számukra származási országukban;

36. megállapítja, hogy a fejlesztési együttműködés eszköztára meghaladja a nemzetközi segély által meghatározottakat, beleépítve olyan eszközöket, amelyek bár nem minősülnek ODA-nak, fejlődési lehetőségeket teremtő lehetséges hatásokkal rendelkeznek; úgy ítéli meg, hogy az EU és a tagállamok fejlesztési együttműködésébe aktívan bele kell építeni ezeket az

eszközöket, és a felhasznált forrásokat és eszközöket a partnerországok saját körülményeihez kell igazítani, ideértve az átlagos jövedelemmel rendelkező országokat is;

37. támogatja azt az európai bizottsági javaslatot, hogy a magánbefektetések előmozdítása, a helyi hatóságok és a vállalatok projektjeinek megfelelő kialakítását szolgáló műszaki támogatás megerősítése, valamint a jó üzleti környezet megteremtése érdekében valósítsanak meg – a helyi és regionális önkormányzatok területfejlesztési prioritásainak kellő figyelembevételével – egy ambiciózus külföldi beruházási tervet; úgy véli, hogy a tervnek összhangban kell lennie a 2030-as menetrendben meghatározott célkitűzésekkel, és a menetrend megfelelő végrehajtása érdekében elő kell segíteni a helyi és regionális önkormányzatok részvételét ebben;

38. egyetért az Európai Bizottsággal abban, hogy a 2030-as menetrend jobb megvalósításához fontos, hogy az érintett országok fejlődési folyamatainak megerősítése és a regionális közjavak biztosítása érdekében támogassák a regionális integrációs programokat; úgy véli, hogy a 2030-as menetrendből eredő új prioritások fényében felül kell vizsgálni a szomszédságpolitikát; ugyanakkor megjegyzi, hogy e politika keretében megfelelő támogatási intézkedésekkel erősíteni kell a régióközi együttműködést;

Az Európai Unió befolyásának javítása

39. hangsúlyozza, hogy a római, a párizsi, az accrai és a busani csúcstalálkozón elért megállapodások alkalmazásával folytatni kell a fejlesztési együttműködés hatékonyságának növelése érdekében tett erőfeszítéseket; ugyanakkor fontosnak tartja az intézményi kapacitások fejlesztésének támogatását a partnerországokban, illetve többek között annak ösztönzését, hogy a partnerországok a nemzeti tervezési dokumentumaikban figyelembe vegyék a helyi és regionális önkormányzatok legfontosabb prioritásait is, hogy ezáltal az együttműködési erőfeszítések eredményeket hozzanak, és tükrözzék az adott terület és az ott élők szükségleteit;

40. úgy véli, hogy a fejlesztési együttműködés önmagában nem képes a 2030-as menetrend által megkövetelt változások finanszírozására; ezért hangsúlyozza annak szükségességét, hogy az Európai Unió és a tagállamok az együttműködést a más forrásokból származó kiegészítő erőforrások tőkeáttételi mechanizmusaként, és az ösztönzések megváltoztatását szolgáló, a fejlődő országok pozitív átalakulását elősegítő katalizátorként használják;

41. megismétli, hogy amennyiben az EU országai hiteles referenciák akarnak lenni a nemzetközi környezetben, akkor teljesíteniük kell kötelezettségeiket; úgy véli tehát, hogy az országoknak vállalniuk kell, hogy teljesítik az EU által a fejlesztésfinanszírozásra vonatkozó nemzetközi stratégia keretében vállalt célokat; valamint támogatja, hogy az országoknak teljesíteniük kelljen az Egyesült Nemzetek Éghajlatváltozási Keretegyezményben vállaltakat, ideértve a környezeti finanszírozási területre vonatkozó megállapodásokat;

42. érdeklődést tanúsít az együttműködés olyan eszközök és fellépések területén való bevezetése iránt, amelyek a segítyen túlmenően a fejlesztési folyamatokat támogató nemzetközi programban alkalmazásra kerülnek; ebben az értelemben egyetért azzal, hogy nyomon kövessék azokat az erőfeszítéseket, amelyeket az OECD tesz a fejlesztés finanszírozása terén alkalmazandó új mérték kidolgozása érdekében, ilyen például a fenntartható fejlődés összes hivatalos támogatása fogalmának kidolgozása;

43. elismeri, hogy sok, a 2030-as menetrendben említett problémára nincs megbízható technikai válasz, ezáltal kreativitáson alapuló alternatívák keresésére, az ismeretek fejlesztésére, valamint technikai és társadalmi újításokra van szükség; úgy véli, hogy e tekintetben – a helyi és regionális környezetben elterjedt tapasztalatok átadása révén – meghatározó szerepe lehet a decentralizált együttműködésnek;

44. megállapítja, hogy a politikák koherenciájának jelentős mértékű javulása nélkül a 2030-as menetrend nem lesz megvalósítható, figyelembe véve a közpolitikák összessége által, a fejlesztési célokra kifejtett hatást; hangsúlyozza továbbá, hogy a koherencia terén előrelépéseket kell tenni mind az állami fellépés szintjén (horizontális), mind a kormányzati szintek között (helyi, regionális, nemzeti és nemzetközi), „összkormányzati megközelítést” alkalmazva a rövid, közép- és hosszú távú állami politikákra és programokra;

45. felhívja a figyelmet arra, hogy valamennyi uniós együttműködési szereplőnek részt kell vennie az átláthatóság érdekében tett erőfeszítésekben, amelyeknek hatással kell lenniük az általuk mozgósított erőforrásokra; úgy véli, hogy a (közösségi, nemzeti, regionális és helyi) hatóságoknak fontos szerepet kell betölteniük ezekben az erőfeszítésekben, hogy intézkedéseik jobban elszámoltathatóak és jobb minőségűek legyenek;

46. úgy véli, hogy az átalakulást célzó fellépéseknek területi jellegűeknek kell lenniük, bevonva az ott együtt élő szereplőket és támogatva a decentralizált együttműködést. Ez lehet a legjobb módja egy befogadó és fenntartható fejlesztési modell felé tartó, összefogott és mindenre kiterjedő átalakulási folyamatnak;

47. a fent említettekkel kapcsolatban a Régiók Bizottsága ismételten felkínálja hozzájárulását a 2030-as menetrend végrehajtásához, valamint az ismeretek és tapasztalatok cseréjéhez valamennyi hatósággal és a fejlődő országok megfelelő hatóságaival a fejlődés területén illetékes regionális és helyi hatóságainak információs és vitaplatformjain, a decentralizált együttműködésről szóló kétévenkénti párbeszédén, valamint a helyi és regionális önkormányzatok euromediterrán közgyűlésének (ARLEM) nemzetközi vitafórumán és a keleti partnerség helyi és regionális önkormányzatainak éves konferenciáján (CORLEAP) keresztül. A Régiók Bizottsága ösztönözni és koordinálni szeretné az Európai Unió és a szomszédos országok helyi és regionális önkormányzatai közötti, egyedi kezdeményezések keretében folytatott decentralizált együttműködést – ilyen például a Líbiával közös nicosiai kezdeményezés;

48. úgy véli, hogy a fenntartható fejlődés érdekében hatékony kommunikációs politikát kell folytatni, hogy tájékozottabb képet alkossunk a kihívásokról és a bevezetendő intézkedésekről, és hogy a polgárok ennek következtében tudatosabb és aktívabb támogatást nyújtsanak, a jövőbe való befektetésként tekintve a fejlesztési együttműködésre és a 2030-as menetrend melletti elkötelezettségre. Emellett meg kell értetni az európai polgárokkal a fejlesztési együttműködési célok jelentőségét, tájékoztatva őket a politika kölcsönös előnyeiről, például a regionális stabilitás megteremtéséről; végül pedig meg kell ismertetni a folyamatban részt vevő különféle szereplők, köztük a helyi és regionális önkormányzatok munkáját, nem feledkezve meg a legkülső régiókról, melyek évek óta sikeres együttműködést folytatnak a szomszédos országokkal;

Kötelezettségeink nyomon követése

49. támogatja, hogy az együttműködés valamennyi szereplője fokozatosan igazítsa jelentési rendszereit és nyomonkövetési mutatóit a 2030-as menetrendben meghatározott formákhoz; szintén támogatja, hogy a 2030-as menetrend vonatkozásában tett előrelépésekről szóló beszámolókhöz készüljenek közös összefoglaló jelentések, hogy azokat be lehessen nyújtani az Egyesült Nemzetek magas szintű politikai fórumához; és kitarít emellett, hogy a regionális és helyi önkormányzatok vállaljanak aktív részvételt a jelentések elkészítésében, beszámolva a hatáskörükbe tartozó és a decentralizált együttműködésen keresztül megvalósított fellépésekről;

50. egyetért azzal, hogy meg kell erősíteni a 2030-as menetrend nyomon követésére szolgáló statisztikai rendszereket; felhívja a figyelmet arra, hogy ennek a megerősítésnek ki kell terjednie a regionális és helyi jellegű információk előállítására is, hogy az eredmények minden ágazathoz és területre eljussanak.

Kelt Brüsszelben, 2017. február 8-án.

*a Régiók Európai Bizottsága
elnöke*

Markku MARKKULA